

Dictamen en relació amb la consulta formulada per una associació de col·legiats relativa a la conformitat a la normativa de protecció de dades de l'ús del certificat COVID a diferents àmbits a Catalunya i el requeriment del DNI per part dels establiments

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta del president d'una associació de col·legiats en la qual demana que aquesta Autoritat es pronunciï en relació amb la conformitat amb la normativa de protecció de dades de *"l'ús del certificat COVID en restaurants, gimnasos, residències catalanes, etc. (avalats pel TSJC), amb la normativa de protecció de dades i, així mateix (ii) el requeriment del DNI dels usuaris, per part de restaurants, gimnasos i residències com a mesura de verificació."*

La consulta adjunta un enllaç a una notícia la qual es fa ressò de les manifestacions del conseller de Salut en relació amb la voluntat de regular l'obligatorietat dels establiments a sol·licitar el DNI per identificar la persona que presenta el certificat COVID.

Analitzada la petició, que no s'acompanya de més informació, vista la normativa vigent aplicable i d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent:

I

(...)

II

El president de l'associació adreça una consulta amb la finalitat de conèixer el criteri d'aquesta Autoritat respecte a la conformitat de *"l'ús del certificat COVID en restaurants, gimnasos, residències catalanes, etc. (avalats pel TSJC), amb la normativa de protecció de dades i, així mateix (ii) el requeriment del DNI dels usuaris, per part de restaurants, gimnasos i residències com a mesura de verificació."*

La primera qüestió plantejada, atès el moment en el qual es fa la consulta, sembla que fa referència a les previsions del punt 8 de la Resolució SLT/3652/2021, de 7 de desembre, per la qual s'estableixen les mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya (d'ara endavant, Resolució SLT/3652/2021). En particular, el punt 8 d'aquesta resolució preveu el següent:

"-8 Ús del certificat COVID

1. L'accés als locals, establiments, equipaments o espais habilitats per als àmbits d'activitat previstos a l'epígraf 2 d'aquest apartat es condiona a la presentació d'un certificat per part de les persones usuàries, emès per un servei públic de salut, en suport digital o en paper, que acrediti alguna de les circumstàncies següents:

a) Que a la persona titular se li ha administrat la pauta vacunal completa contra la COVID-19 d'alguna de les vacunes autoritzades (certificat de vacunació).

b) Que la persona titular disposa d'una prova diagnòstica negativa en relació amb la COVID-19 realitzada en les últimes 72 hores en el cas de les proves RT-PCR i en les últimes 48 hores en el cas dels tests d'antígens (certificat de prova diagnòstica).

c) Que la persona titular s'ha recuperat de la COVID-19 en els darrers sis mesos després d'un resultat positiu obtingut mitjançant una prova diagnòstica considerada vàlida per l'autoritat competent (certificat de recuperació).

D'aquesta condició, n'estan exonerades les persones menors de 13 anys que no tinguin limitat, per raó de l'edat, l'accés a aquests locals, establiments, equipaments o espais d'acord amb la normativa sectorial d'aplicació.

A aquests efectes, les persones titulars o responsables del local, establiment, equipament o espai han d'establir el sistema de control d'accessos que permeti fer la comprovació de qualsevol dels certificats previstos presentats per les persones que hi vulguin accedir com a usuàries, sense conservar les dades que s'hi contenen i sense fer-ne ús per a cap altra finalitat que l'esmentada de control d'accés.

A l'entrada dels locals, establiments, equipaments o espais s'ha de col·locar un cartell en una zona visible, on, d'acord amb el model publicat a la pàgina web del Departament de Salut, s'informi les persones usuàries de les mesures previstes en aquest apartat, sobre el seu caràcter necessari per a l'accés al local, així com sobre la no conservació de les dades personals acreditades.

2. S'exigeix la presentació dels certificats de vacunació, de prova diagnòstica o de recuperació en els termes establerts a l'epígraf 1 d'aquest apartat, per accedir, en qualitat de persones usuàries, als locals, establiments, equipaments o espais habilitats per als àmbits d'activitat següents:

a) Concerts, festivals musicals de tots els gèneres i altres esdeveniments culturals que es duguin a terme amb el públic dret i possibilitat de ball en equipaments culturals o altres espais especialment habilitats.

b) Sales i gimnasos on es practica activitat física i/o esportiva, com també al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat.

c) Locals i establiments de restauració, inclosos salons de banquets. S'exceptuen d'aquesta previsió els serveis de restauració dels centres de treball destinats a les persones treballadores, els serveis de restauració integrats en centres i serveis sanitaris, sociosanitaris i socials per donar servei exclusivament a les persones que hi realitzen prestació laboral i a les persones que hi estan ingressades, els menjadors escolars, els serveis de restauració integrats en centres

universitaris per donar servei exclusivament a les persones que hi realitzen prestació laboral i a l'estudiantat i els serveis de menjador de caràcter social, per a les persones usuàries del servei.

d) Locals i establiments amb llicència o que hagin presentat la comunicació prèvia com a discoteques, sales de ball, sales de festes amb espectacle, bars musicals, karaokes, discoteques de joventut, establiments d'activitats musicals de règim especial i establiments públics amb reservats annexos.

e) Sales de concert, cafès teatre, cafès concert i restaurants musicals.

f) Activitats recreatives musicals de caràcter extraordinari que, amb independència del tipus de llicència o autorització que les empari, es puguin dur a terme en ocasió de festes majors, revetlles i altres festes populars en recintes de parcs i fires d'atraccions i, en general, en qualsevol espai habilitat a aquest efecte.

El requisit d'accés consistent en la presentació de qualsevol dels certificats previstos en l'epígraf 1 d'aquest apartat en els locals, establiments i activitats anteriorment esmentats s'estableix per a espais tancats, que inclou els espais interiors i els espais exteriors que estiguin coberts i envoltats lateralment per més de dues parets, murs o paraments. Queden exempts d'aquest control els locals i establiments que disposin únicament d'espais i terrasses a l'aire lliure, o bé els que tinguin habilitats, en exclusiva, per a l'exercici de l'activitat autoritzada, espais i terrasses a l'aire lliure. Així mateix, tampoc s'haurà de requerir la presentació de la documentació esmentada quan la prestació del servei es dugui a terme en espais i terrasses ubicades a l'aire lliure. Als efectes d'aplicar l'exempció, els espais i terrasses a l'aire lliure poden estar coberts i envoltats lateralment per un màxim dues parets, murs o paraments.

3. El règim de visites a les persones usuàries dels centres residencials d'atenció a la gent gran i de les persones amb discapacitat se subjecta al requisit d'accés consistent en la presentació dels certificats de vacunació, de prova diagnòstica o de recuperació en els termes establerts a l'epígraf 1 d'aquest apartat, o, alternativament, a la realització a la persona visitant per part del centre d'un test d'antígens ràpid (TAR) amb resultat negatiu. Es pot exceptuar aquesta previsió en casos d'urgència o necessitat justificada i, en tot cas, per preservar el dret d'acompanyament mínim i de cura al final de la vida, si bé en la visita s'hauran d'extremar les condicions de prevenció i seguretat per fer front a la COVID-19."

Per altra banda, pel que fa a la segona qüestió plantejada, fa referència a una notícia publicada per un mitjà de comunicació en la qual es fa ressò d'unes declaracions del conseller de Salut, i entre les quals consta la previsió d'establir l'obligatorietat dels establiments, on sigui obligatori presentar el certificat COVID per part dels usuaris, de sol·licitar també el DNI amb la finalitat de verificar la identitat de la persona que el presenta.

III

Des del punt de vista del dret de la Unió Europea en matèria de protecció de dades, el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades),

d'ara endavant RGPD, disposa que tot tractament sobre dades personals ha de ser lícit, lleial i transparent en relació amb l'interessat (article 5.1.a) i, en aquest sentit, estableix un sistema de legitimitació del tractament de dades que es fonamenta en la necessitat que concorri alguna de les bases jurídiques establertes al seu article 6.1, com ara quan el tractament *“es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento”* (lletra c), o bé *“para el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable del tratamiento”* (lletra e), sent necessari comptar amb una norma amb rang de llei al respecte, d'acord amb el que preveu l'article 6.3 de l'RGPD i article 8 de la Llei orgànica 3/2018, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (d'ara endavant, LOPDGDD).

Alhora, prenent en consideració que el certificat COVID-19 inclou dades de salut relatives a la persona titular del mateix (art. 4.15) de l'RGPD), d'acord amb la relació de categories de dades previstes a l'annex del Reglament 2021/953, quant al tractament d'aquestes dades, l'article 9.2 de l'RGPD preveu que es puguin tractar, entre altres excepcions, quan *“es necesario por razones de un interés público esencial”* (apartat g) o bé *“es necesario por razones de interés público en el ámbito de la salud pública, como la protección frente a amenazas transfronterizas graves para la salud”* (apartat i). L'article 9.2 de l'LOPDGDD exigeix que el tractament estigui emparat en una norma amb rang de llei, la qual pot establir requisits addicionals relatius a la seguretat i confidencialitat.

Dit això, i als efectes de la previsió normativa que requereixen tant els articles 6.1.c) i e) com els articles 9.2.g) i i) de l'RGPD, cal que ens referim a les previsions del Reglament (UE) 2021/953 del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de juny de 2021, relatiu a un marc per a l'expedició, verificació i acceptació de certificats COVID-19 interoperables de vacunació, de prova diagnòstica i de recuperació (certificat COVID digital de la UE) a fi de facilitar la lliure circulació durant la pandèmia de COVID-19.

L'article 1 del Reglament 2021/953 preveu el següent:

“El presente Reglamento establece un marco para la expedición, verificación y aceptación de certificados COVID-19 interoperables de vacunación, de prueba diagnóstica y de recuperación (certificado COVID digital de la UE), a fin de facilitar el ejercicio, por sus titulares, de su derecho a la libre circulación durante la pandemia de COVID-19. [...]

Establece la base jurídica para el tratamiento de los datos personales necesarios para expedir tales certificados y para el tratamiento de la información necesaria para verificar y confirmar la autenticidad y validez de dichos certificados con plena observancia del Reglamento (UE) 2016/679”.

Per altra banda, l'article 10 d'aquest reglament estableix que *“A efectos del presente Reglamento, los datos personales contenidos en los certificados expedidos de conformidad con el presente Reglamento serán tratados únicamente con el fin de acceder a la información incluida en el certificado y verificarla, con el fin de facilitar el ejercicio del derecho a la libre circulación dentro de la Unión durante la pandemia de COVID-19. [...]”.*

No obstant això, el considerant 48 del mateix Reglament 2021/953 es refereix també a la possibilitat que el dret dels estats membres pugui establir la utilització d'aquestes dades per a altres finalitats sempre que es compleixin determinades condicions:

“[...] Los Estados miembros pueden tratar datos personales con otros fines si la base jurídica para su tratamiento con otros fines, incluidos los plazos de conservación correspondientes, está establecida en el Derecho nacional, que debe cumplir con el Derecho de la Unión en materia de protección de datos y los principios de eficacia, necesidad y proporcionalidad, y debe incluir disposiciones específicas que determinen claramente el ámbito de aplicación y el alcance del tratamiento, la finalidad específica de que se trate, las categorías de entidades que puedan verificar el certificado, así como las salvaguardias pertinentes para evitar la discriminación y el abuso, teniendo en cuenta los riesgos para los derechos y las libertades de los interesados. Cuando el certificado se utilice con fines no médicos, los datos personales a los que se acceda durante el proceso de verificación no deben conservarse, según lo dispuesto en el presente Reglamento.”

Així, el Reglament 2021/953 habilita el tractament de les dades personals contingudes al certificat COVID-19 amb l'objectiu de facilitar la lliure circulació dins de la Unió Europea durant la pandèmia de COVID-19.

Més enllà d'això, qualsevol altra utilització del certificat ha d'estar establerta en el dret nacional i complir amb el dret de la Unió Europea en matèria de protecció de dades i els principis d'eficàcia, necessitat i proporcionalitat, i ha d'incloure disposicions específiques que determinin clarament l'àmbit d'aplicació, l'abast del tractament, la finalitat específica, les categories d'entitats que poden verificar el certificat, així com les salvaguardes pertinents per evitar la discriminació i l'abús, tenint en compte els riscos i llibertats per a les persones.

IV

En relació amb la primera qüestió plantejada a la consulta, relativa a l'exhibició del certificat COVID-19 en determinats locals, establiments, equipaments, etc. (d'ara endavant, establiments), en els termes que preveu el punt 8 de la Resolució SLT/3652/2021 cal fer referència a l'article 3 de la Llei Orgànica 3/1986, de 14 d'abril, de mesures especials en matèria de salut pública, el qual preveu el següent:

“Con el fin de controlar las enfermedades transmisibles, la autoridad sanitaria, además de realizar las acciones preventivas generales, podrá adoptar las medidas oportunas para el control de los enfermos, de las personas que estén o hayan estado en contacto con los mismos y del medio ambiente inmediato, así como las que se consideren necesarias en caso de riesgo de carácter transmisible.”

Aquesta previsió es recull en termes similars a la Llei 18/2009, del 22 d'octubre, de salut pública (LSP) la qual té per objecte l'ordenació de les actuacions, les prestacions i els serveis en matèria de salut pública en l'àmbit territorial de Catalunya que estableix la Llei 15/1990 del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, per a garantir la vigilància de la salut pública, la promoció de la salut individual i col·lectiva, la prevenció de la malaltia i la protecció de la salut (article 1).

En concret, l'article 55 de l'LSP, disposa el següent:

“1. L'autoritat sanitària, per mitjà dels òrgans competents, pot intervenir en les activitats públiques i privades per a protegir la salut de la població i prevenir la malaltia. Amb aquesta finalitat, pot: [...]

j) Adoptar mesures de reconeixement mèdic, tractament, hospitalització o control si hi ha indicis racionals de l'existència de perill per a la salut de les persones a causa d'una circumstància concreta d'una persona o un grup de persones o per les condicions en què s'acompleix una activitat. També es poden adoptar mesures per al control de les persones que estiguin o hagin estat en contacte amb els malalts o els portadors. Aquestes mesures s'han d'adoptar en el marc de la Llei orgànica 3/1986, del 14 d'abril, de mesures especials en matèria de salut pública, i de la Llei de l'Estat 29/1998, del 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i de les disposicions legals que les modifiquin o les deroguin.

k) En situacions de pandèmia o epidèmia declarades per les autoritats competents, les autoritats sanitàries competents podran adoptar mesures de limitació a l'activitat, el desplaçament de les persones i la prestació de serveis en determinats àmbits territorials previstes en l'annex 3, d'acord amb el que disposa l'article 55 bis.

2. Les mesures a què fa referència l'apartat 1 s'han d'adoptar respectant els drets que la Constitució reconeix als ciutadans, especialment el dret a la intimitat personal, d'acord amb el que estableix la normativa de protecció de dades de caràcter personal i amb els procediments que aquesta normativa i les altres normes aplicables hagin establert, i disposant de les autoritzacions preceptives.”

Per la seva part, la Llei 33/2011, de 4 d'octubre, general de salut pública (LGSP) estableix que *“sin perjuicio de las medidas previstas en la Ley Orgánica 3/1986, de 14 de abril, de Medidas Especiales en Materia de Salud Pública, con carácter excepcional y cuando así lo requieran motivos de extraordinaria gravedad o urgencia, la Administración General del Estado y las de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, en el ámbito de sus respectivas competencias, podrán adoptar cuantas medidas sean necesarias para asegurar el cumplimiento de la ley”* (article 54.1).

D'acord amb aquests preceptes, des del punt de vista del tractament de dades personals, correspon a les autoritats competents en matèria de salut pública de les diferents administracions públiques la salvaguarda dels interessos essencials en l'àmbit de salut pública i, a tal efecte, l'adopció de les mesures necessàries previstes en aquestes lleis per, davant d'una situació d'emergència de salut pública, protegir la salut de la població i prevenir-ne el contagi.

Per altra banda cal tenir en compte el que preveu l'article 10.8 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciós-administrativa (LJCA) que atribueix a les Sales del Contenciós-Administratiu dels Tribunals Superiors de Justícia *“la autorización o ratificación judicial de las medidas adoptadas con arreglo a la legislación sanitaria que las autoridades sanitarias de ámbito distinto al estatal consideren urgentes y necesarias para la salud pública e impliquen la limitación o restricción de derechos fundamentales cuando sus destinatarios no estén identificados individualmente”*.

Precisament a l'empara de la legislació sanitària i de salut pública esmentada, el Departament de Salut ha previst en el punt 8 de la Resolució SLT/3652/2021 l'ús del certificat COVID-19 amb

finalitats diferents de les que preveu l'article 1 del Reglament 2021/953, que ha estat avalat pel TSJC.

Aquesta resolució preveu l'àmbit d'aplicació, l'abast del tractament, la finalitat específica, les categories d'entitats que poden verificar el certificat, així com les salvaguardes pertinents per evitar la discriminació i l'abús (control limitat a determinades activitats on resulta proporcional ateses les circumstàncies, deure d'informació a l'entrada dels locals, limitació temporal de la mesura, limitació del control al personal que controla l'accés a les activitats o establiments, impossibilitat de destinar les dades a una altra finalitat, impossibilitat que els establiments conservin les dades i autorització judicial prèvia).

En aquest sentit, la Secció Tercera de la Sala Contenciós-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat una Interlocutòria de 9 de desembre de 2021 (procediment d'autorització judicial de mesures COVID-19 número 530/2021), en el qual sobre la base de la normativa sanitària i de salut pública, així com dels criteris establerts per la Sala Tercera del Tribunal Suprem en relació amb l'autorització o ratificació judicial de les mesures urgents i necessàries per a la salut pública, a destacar especialment la sentència número 1112/2021, de 14 de setembre (recurs 59/2021), acorda l'autorització de les mesures interessades per la Generalitat de Catalunya incloses al punt 8 de la Resolució SLT/3652/2021.

Tenint en compte això, i pel que fa a la primera qüestió plantejada a la consulta, és a dir, en relació amb l'adequació de la mesura que preveu el punt 8 de la dita Resolució a la normativa de protecció de dades, es remet a les consideracions realitzades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el fonament jurídic quart de l'Auto esmentat a partir del qual, des de la perspectiva de la normativa de la protecció de dades, i fent al·lusió als mateixos raonaments de l'alt tribunal a la sentència número 1112/2021, disposa que la mesura relativa a la mera exhibició del certificat COVID-19 en el moment de l'accés al local (o establiment), sense que puguin recollir-se les dades, ni es pugui elaborar un fitxer així com tampoc fer un tractament informàtic al respecte, no limita el dret fonamental a la protecció de dades personals.

Cal tenir en compte que, amb posterioritat a la recepció de la consulta, i abans de l'emissió del present dictamen, el Departament de Salut ha publicat noves resolucions a partir les quals s'han establert mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya, recollint la mesura relativa a l'ús del certificat COVID en termes similars al punt 8 de la Resolució SLT/3652/2021 (resolucions SLT/3787/2021, de 23 de desembre i SLT/8/2022, de 4 de gener, també autoritzades per la Secció Tercera de la Sala Contenciós-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya).

V

Pel que fa a la segona qüestió plantejada a la consulta, és a dir, el criteri d'aquesta Autoritat en relació amb el requeriment del DNI dels usuaris per part dels establiments com a mesura de verificació de la identitat de qui exhibeix el certificat COVID-19, val a dir que en el moment en el qual es va formular la consulta per a l'emissió d'aquest dictamen, aquesta mesura no es trobava prevista expressament en cap disposició normativa. No obstant això, ens trobaríem davant d'un tractament estretament lligat al tractament analitzat en el fonament jurídic anterior. L'exhibició del certificat COVID com a requisit per accedir a un establiment o activitat només té sentit si es pot

plantejar com una mesura individualitzada i es pot comprovar que qui exhibeix el certificat és realment la persona titular del certificat. Ara bé, d'acord amb els principis de finalitat i de minimització el que caldrà determinar és si la comprovació de la identitat mitjançant l'exhibició de l'anvers del DNI resulta compatible i proporcional.

D'entrada s'ha de considerar compatible, perquè si bé la finalitat del Document Nacional d'Identitat és un document que s'expedeix principalment amb finalitats policials i administratives (article 9 i ss. de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, de seguretat ciutadana i art 9.1 de la Llei 39/2015, d' 1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques), s'ha de tenir en compte que en aquest cas és la mateixa administració la que ha imposat als establiments l'obligació de dur a terme una tasca de control com a mesura de col·laboració amb les autoritats de salut pública en el control l'epidèmia. I certament en aquest cas, com ja succeeix en altres àmbits o activitats, no sembla que l'exhibició d'aquest document per a accedir a aquests als efectes de verificar la identitat quan el compliment de les obligacions establertes per l'ordenament jurídic ho requereix, excedeixi les expectatives de privacitat que poden tenir les persones afectades, ni que els hagi de suposar cap discriminació (un cop avalada la legalitat de la mesura de control d'accés en els termes que ja s'han descrit).

Pel que fa a la proporcionalitat, d'acord amb reiterada jurisprudència (serveixi per totes la STC 66/1995) l'anàlisi del compliment del principi de proporcionalitat d'una determinada mesura, requereix el que es denomina com "test de proporcionalitat". Això implica una triple anàlisi:

- a) La idoneïtat de la mesura, és a dir, si la mesura és apta per assolir el resultat pretès.
- b) La necessitat de la mesura, és a dir, si existeixen altres mesures menys intrusives o més moderades per assolir el resultat pretès.
- c) L'anàlisi de la proporcionalitat en sentit estricte, és a dir, si de la mesura se'n deriven més beneficis per l'interès general que perjudicis sobre els altres béns jurídics o valors en conflicte.

Cal avançar que aquesta mesura supera favorablement el test de proporcionalitat d'acord amb els raonaments que exposem a continuació.

D'entrada, des del punt de vista de la idoneïtat de la mesura, és evident que l'exhibició del DNI, o bé un altre document identificatiu com ara el passaport, conjuntament amb el certificat COVID-19 permet als establiments on sigui obligatori la seva presentació comprovar que qui posseeix el certificat COVID-19 és el titular d'aquest. En aquest sentit, recordar que d'acord amb l'article 9.1 de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, de seguretat ciutadana, el document nacional d'identitat "*tendrá, por sí solo, suficiente valor para la acreditación de la identidad de las personas*". En el mateix sentit, l'article 1.2 del Reial decret 1553/2005, de 23 de desembre, pel qual es regula l'expedició del document nacional d'identitat i els seus certificats de signatura electrònica, estableix que el document nacional d'identitat "*tiene suficiente valor, por sí solo, para acreditar la identidad y los datos personales de su titular que en él se consignen*".

La mesura també es pot considerar necessària. En aquest sentit, la greu situació sanitària en el moment en què es redacta aquest dictamen i la situació sanitària al·legada pel Departament de Salut i avalada pel TSJC evidencien la necessitat de comprovar la situació vacunal, de prova diagnòstica o de recuperació de les persones afectades, i això no pot fer-se de manera fiable sense comprovar la identitat de la persona que exhibeix el certificat.

Finalment, la mesura també es pot considerar justificada des del punt de vista de l'anàlisi de la proporcionalitat en sentit estricte, si s'analitzen els costos i els beneficis de la mesura, des del punt de vista dels drets de les persones, en relació amb les alternatives possibles.

La intrusió que comporta accedir a la informació que conté el DNI, o bé un altre document d'identificació equivalent, en el moment de l'exhibició del certificat COVID-19 no és significativa, en la mesura que els establiments accedirien de manera principal a dades identificatives (noms i cognoms i la data de naixement) les quals ja consten en el certificat COVID-19 i que poden ser necessàries per verificar la seva identitat.

Pel que fa a la fotografia del titular, aquesta informació resulta imprescindible per verificar que qui exhibeix el certificat COVID-19 és el titular real d'aquest.

No obstant això, és cert que l'exhibició del DNI, fins i tot si es limita a l'anvers, pot comportar l'accés a altres dades diferents a les que conté el certificat COVID-19, com ara el núm. de DNI, el sexe, la nacionalitat o la data de validesa del document. Si bé aquesta altra informació no és necessària per a comprovar la identitat del posseïdor del certificat COVID-19, tampoc es pot considerar que sigui significativament intrusiva, pel context en el qual s'accediria a aquesta informació i pel fet que, d'acord amb el que s'ha exposat, els establiments no poden conservar-la ni fer-ne ús per cap altra finalitat diferent al control d'accés.

Diferent és en el cas del revers del DNI. L'accés a la informació que hi consta no resulta justificat per a la finalitat pretesa.

En qualsevol cas, tot i ser cert que l'exhibició del DNI pot comportar un cert grau d'intrusió en el dret a la protecció de dades personals, no sembla que hi hagi altres alternatives, que permetin assolir l'objectiu perseguit (verificar la identitat del portador del certificat COVID) amb un nivell equivalent de fiabilitat i que resultin menys intrusives per a les persones afectades.

Conclusions

L'exigència del certificat COVID en els termes exposats i que han estat autoritzats pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no es pot considerar contrària a la normativa de protecció de dades personals. Igualment, quan sigui exigible aquest certificat, l'exigència d'exhibició de l'anvers del DNI als efectes de verificar la identitat resulta compatible i proporcionat d'acord amb la normativa de protecció de dades personals

Barcelona, 18 de gener de 2022